

Вранці у понеділок Шарлотта попросила місіс Беррі відвести дітей до садка, а сама вирушила до корпорації “Дівайн”.

За останні пару днів вона відправила резюме до тридцяти п’яти різних компаній. Сімнадцять із них запросили її на співбесіду; але потім вони або відповіли відмовою, або сказали почекати, та так і не передзвонили. І лише в одному місці роботу їй таки запропонували. Це була знаменита корпорація “Дівайн”.

Дивно. Маленькі фірми не захотіли пропонувати мені роботу, то чому ж такий гігант, як “Дівайн”, все-таки вирішив дати мені шанс?

Приїхавши до відділу кадрів, Шарлотта одразу зрозуміла, хто все це влаштував. “Так це ви...”

“Давно не бачились, міс! — Уеслі Холт привітав Шарлотту мерзенною усмішкою. - Така ж красуня, навіть через роки”.

“Уеслі Холт, батько з ганьбою вигнав вас і заборонив з’являтися у місті до кінця життя. Як ви сміли повернутися?

Шарлотта чудово знала цю людину: Візлі був віце-президентом їхньої компанії. Якось він спробував до неї чіплятися, і її батько, Річард, його звільнив. Шарлотта думала, що ніколи більше не побачить його.

“Вашому сімейству настав кінець. Досі вважаєш себе багатенькою маляtkою, яка може всіма командувати, га? - Він голосно заіржав. - Ти зараз ніхто, і отримаєш роботу, тільки якщо цього захочу я!

Кинувши на нього зневажливий погляд, Шарлотта повернулася на підборах і швидко вийшла з кабінету.

“Гей, дитинко, це твій останній шанс! Підеш зараз, роботу в цьому місті тобі не знайти. Тільки хостес у барі!” - крикнув він їй у спину.

У гніві дівчина вискочила геть із будівлі.

Ніколи не працюватиму з такою свинею!

На виході зібрався натовп роззяв. У дверях стояв якийсь чоловік середнього віку. Він з ніг до голови був залитий бензином. Безумець розмахував запальничкою, бажаючи всіх налякати.

“Не підходьте! Мені потрібний Закарі Нахт, і зараз же!” - Вимагав він.

До нього ніхто не наважувався наблизитися; охоронці були наготові.

Декілька чоловіків, які займають важливе становище в корпорації, намагалися заспокоїти бідолаху. «Містер Луні, не нервуйте так, — умовляли вони врозбій. - Давайте все обговоримо”.

“Не нервуватись? Ви знаєте, що він зі мною зробив? Я випадково образив його, присягаюся, у мене не було поганого наміру! А цей негідник зробив так, що я втратив усе за одну лише ніч! І ви просите мене заспокоїтись? — волав Гастон Луні.

Почувши його слова, Шарлотта раптом згадала свого батька Річарда.

Досі не розумію, як Корпорація “Вінт” втратила весь свій стан так раптово. Справи йшли чудово.

Я навіть не встигла побачити батька перед його смертю. Невже хтось змусив його піти на це?

“Містер Нахт приїхав!” - крикнув хтось.

...